

HỒI THỨ HAI MƯƠI HAI ĐẠI KHAI HỌA KIẾP

Sắc trời bàng bạc, tiếng gà gáy sáng đồn vang. Trong ngôi nhà nhỏ của Chu quả phụ cửa chỉ khép hờ. Trong phòng ngủ, hai người nằm trên giường, chân đắp kín người đến trán, chỉ lộ hai mái tóc ra ngoài.

Một bóng người lách nhanh vào trong nhà, tiện tay khóa kín cửa lại, rồi bước thẳng vào trong phòng ngủ.

- Cục cưng của ta, ta trở lại rồi đây, nàng còn để cửa chờ thật là... hi hi... đáng yêu làm sao?

Chẳng có tiếng người đáp lại.

- Nương tử ạ, trời vẫn còn chưa sáng, chúng ta đủ thời gian đưa nhau vào cực lạc... hi hi...

Bóng người bước nhanh đến bên giường lại nói tiếp:

- Báo hại nàng chờ suốt đêm, ta thật có lỗi, khó chịu lắm nhỉ?

Thò tay vào trong chăn sờ soạng miệng lại cười lên sàm sỡ:

- Hi hi... úi da, đến áo quần cũng không cởi bỏ ra sao!

Vẫn không hề thấy một động tĩnh nào. Hắn liền nắm chăn giở mạnh ra xem bất giác chấn động thất sắc, người không tự chủ thoái lùi mấy bước la lên tru tréo:

- Hay gớm nhỉ! Vờ làm cao giá thủ trình tiết, thì ra... hừ! Cũng là thứ đàn bà mèo mả gà đồng, chớ giả vờ ngủ nữa, dậy đi nói chuyện!

Không nói cũng biết, người vừa vào này chính là tay chân bộ hạ của Uông Vĩnh Thọ – tên đầu mục Tống Đại Sơn. Bấy giờ hắn đã nhận ra Chu Tam Mị nằm trên giường với một kẻ khác thì tức giận vô cùng, nhưng lúc này cả hai vẫn không thấy nhúc nhích. Hắn rút kiếm bước tới kê ngang cổ gã đàn ông thét lên:

- Người cứ sung sướng đi, ta cho người tiêu điều cực lạc...

Tống Đại Sơn dùng lực định xuống kiếm, nhưng đúng lúc này hắn nhận ra có điều gì khác thường liền ngưng tay lại, tay trái sờ lên người đối phương, bất giác thất thanh la lên:

- Người chết?

Đột nhiên chính lúc ấy hắn cũng nhận ra một mũi kiếm chĩa ngay sau lưng hắn, toàn thân hắn như co rút lại, hơi thở đột nhiên cũng dồn dập khác thường. Tống Đại Sơn cố trấn tĩnh hỏi:

- Bằng hữu... cao nhân phương nào?

- Nói ra người cũng không biết!

- Bằng hữu... định làm gì?

- Tống Đại Sơn, vận khí người không may rồi, chuẩn bị lên đường đi.

Tống Đại Sơn vẫn chưa biết đối phương là ai, nhưng nghe giọng hần thì chùng như hần biết rõ chuyện mình đến đây. Quả thực, Tống Đại Sơn chỉ vì háo sắc mới quay lại đây, hần nguyên nghe theo lời bịa của Chu Tam Mị mà đến khu vườn hoang ngoài trấn năm dặm tìm tung tích Âu Thiếu Bạch, chẳng ngờ lại bị Âu Thiếu Bạch dẫn tìm cách giữ chân hần cho đến gần sáng. Tống Đại Sơn thấy không tìm được Âu Thiếu Bạch, nhớ đến miếng ăn thơm ngon mà Chu Tam Mị dọn sẵn cho hần, mới quay trở về đây.

Bấy giờ Tống Đại Sơn nghe chưa hiểu gì liền hỏi lại:

- Lời của bằng hữu... thực ra có ý gì?
- Người lưu lại đây làm bạn với hai kẻ trên giường kia.

Tống Đại Sơn thân thủ chẳng tâm thường, nhưng một khi đã bị đối phương chia kiếm khống chế từ phía sau thì vô sách khả thi. Cho dù thân thủ hần cao cường nhanh đến đâu chẳng nữa, thì cũng không nhanh hơn mũi kiếm đã nằm ngay sau lưng hần được, với một nhân vật từng trải giang hồ thì hần thừa hiểu điều lợi hại. Huống gì đối phương vừa mở miệng đã gọi đích danh hần, thế mà hần thì chẳng mảy may biết đối phương là ai. Biết tên hần là lập tức biết lai lịch của hần, biết lai lịch của hần mà còn dám ra mặt đối đầu với Tu La Cung thì quyết không phải đơn giản.

Tống Đại Sơn cố trấn tĩnh lại nói:

- Chẳng lẽ bằng hữu định lấy mạng Tống mô?
- Có thể là thế!
- Tại sao?
- Tại hạ vừa nói rồi, người vận khí không may mới tự tìm đến đây.

Tống Đại Sơn nén hơi thở lạnh trong lòng, nói:

- Giữa chúng ta có thù oán gì chẳng?

Người kia giọng hết sức lạnh lùng nói:

- Tu La Cung trước giờ tác oai tác phúc, khi hiệp đồng đạo, xem tướng người háo sắc thì đủ biết từng làm nhiều chuyện hay hóm, chết cũng chẳng oan lảm đâu. Tống Đại Sơn cũng là một tay gian hùng, ban đầu còn sợ, nhưng lúc này thấy cái chết lâm đầu thì cũng không còn thấy sợ nữa, hần biết mình đã rơi vào đường cùng, có chết cũng phải chết can trường chứ không khi nào chịu làm dê tể trên điện.

“Quay lại phản kích, kế duy nhất khả thi mưu cầu một cơ hội sống trong tử lộ!” ý niệm này khởi nhanh trong đầu hần, Tống Đại Sơn chẳng chút do dự liền rút kiếm quay người... Hai động tác gần như cùng lúc mà cực nhanh, nhưng... Hần vẫn không sao nhanh bằng tay kiếm sau lưng hần, chính khi hần vừa quay được người một nửa thì một đường kiếm sắc lạnh chém ngang người hần, từ hông kéo dài qua bụng hần rách toạc một đường, ruột đổ lòng thòng...

Tống Đại Sơn vẫn chưa đổ người xuống, tay kiếm của hần giương nửa vời thì khựng lại, đến lúc này hần mới tròn mắt kinh ngạc. Hần nằm mộng cũng không ngờ đối phương lại chính là nhân vật bí ẩn đội nón trúc mà hần phụng mệnh truy lùng.

Tống Đại Sơn há miệng ra như định kêu lên, nhưng máu trong mồm học ra cắt ngang lời hấn.... Hai mắt đứng tròn dần dần mất thần rồi trắng dã như một con cá chết...

“Bình” một tiếng, thân hình hấn đổ xuống trên vũng máu.

Lộ Vân Phi lau sạch máu trên kiếm rồi quay người bỏ đi đến nhìn cũng không nhìn Tống Đại Sơn lấy một lần. Chẳng mấy chốc bên ngoài trời sáng hấn...

- Tam Mị!

Tiếng người gọi khê bên ngoài, Âu Thiếu Bạch lách người nhanh vào trong nhà, ánh mắt quét nhìn quanh một vòng, bất giác “á” lên một tiếng, mặt khỉ của lão co rút lại trông thảm hại.

Lão ta vừa nhìn đã nhận ra thi thể Tống Đại Sơn nằm đổ ruột gan trên vũng máu còn chưa kịp khô cứng, vì sao hấn bị giết? Âu Thiếu Bạch lại nhìn thấy trên giường còn có một người đàn ông nằm đắp chăn, chẳng thấy bóng Chu Tam Mị, chuyện gì đã xảy ra?

Âu Thiếu Bạch đây kinh nghiệm giang hồ, vừa nhìn lão đã nhận ra ngay người sống hay chết. Bước đến bên giường cúi mắt nhìn kỹ, bất giác “á” một tiếng tròn mắt kinh ngạc, thì ra người nằm chết trên giường chính là người của hấn – Hồng lão thất.

Hồng lão thất bên ngoài là nhị chương quây của Lai Tân khách điểm, nhưng thực hấn là một phó thủ đắc lực nhất của Mạc chương quây, làm sao lại nằm chết trên giường của Chu Tam Mị? Âu Thiếu Bạch nghĩ nát óc chẳng ra vì lão còn chưa hay chuyện Chu Tam Mị nữa đêm đến tìm Mạc Vũ.

Bấy giờ Âu Thiếu Bạch kiểm tra thi thể Hồng lão thất thấy không có một dấu vết gì, quần áo thì chỉnh tề, nằm chết trên giường mà vẫn đắp chăn. Tống Đại Sơn lại chết thảm ngay trước giường, thực là một chuyện khó hiểu. Cứ nhìn vũng máu còn chưa đông kết lại thì biết được Tống Đại Sơn chết còn chưa lâu, vậy hung thủ là ai? Âu Thiếu Bạch lặng người chìm trong suy nghĩ, lão cố vắt óc nghĩ cho ra một đáp án...

Đầu tiên, lão đoán Tống Đại Sơn lần mò đến đây là để tìm lạc thú với Chu Tam Mị. Chu Tam Mị ngược lại là tình nhân của nhân vật hóa thân thành Quán chủ Tam Thanh Quán – Vũ Soái Túc Vỹ Đình. Người ngoài thì không nói, nhưng người trong bang phái thì chẳng ai dám dòm ngó đến Chu Tam Mị, đó là quy luật chủ nhân trong phái định ra.

Giả thiết Hồng lão thất vì dục vọng khởi lên mà bất chấp bang quy, mò đến tìm tèm với Chu Tam Mị, chạm mặt với Tống Đại Sơn mà bị giết, thì ai là người ra tay với Tống Đại Sơn? Cứ nhìn Tống Đại Sơn chết cũng biết hấn chết dưới một thanh kiếm cực kỳ sắc bén được sử dụng dưới một thủ pháp đặc biệt, mà trong tay Tống Đại Sơn vẫn còn nắm kiếm, chứng tỏ Hồng lão thất không phải chết bởi kiếm của hấn.

Hồng lão thất là người dùng kiếm, mà kiếm của hấn thì không thấy, có một giả định khác là Chu Tam Mị chỉ vì có mặt Hồng lão thất mà ra tay giết Tống Đại Sơn. Nhưng rồi lại sợ chuyện lộ ra phạm môn quy tất khó tránh khỏi tội, cho nên có ý giết Hồng lão thất bịt miệng, nhân lúc Hồng lão thất sơ ý mà ra tay điểm vào tử huyệt của hấn, cho nên trên thi thể Hồng lão thất mới không thấy dấu vết nào.

Nhưng Chu Tam Mị đâu? Hay là... chính đích thân Võ Soái Mạc Vũ ra tay, sau đó mang Chu Tam Mị đi, cũng là một giả thiết có thể xảy ra.

Âu Thiếu Bạch càng nghĩ bao nhiêu thì đầu óc càng mơ hồ bấy nhiêu, bất cứ một giả thiết nào cũng đều có chỗ bất ổn, đương nhiên có nằm mơ lão ta cũng không thể ngờ được tất cả đều là kiệt tác của quái khách vô danh!

Âu Thiếu Bạch vẫn còn tần ngần trong ngôi nhà của Chu Tam Mị chưa đi, lão nghĩ Chu Tam Mị đi bán từ sớm thì cũng sẽ trở về, phải ở lại đây chờ đợi xem sao. Cuối cùng lắm vẫn không thấy Chu Tam Mị, thì đành đến trực tiếp gặp Mạc chương quây thỉnh thị.

oOo

Trời vừa sáng tỏ, trên lộ trấn đã thấy khách bộ hành qua lại.

Lộ Vân Phi rảo bước hòa trong đám hành nhân, đầu không hề đội nón, chàng biết hiện tại có rất nhiều người đang muốn tìm kiếm mình, với chiếc nón rộng vành che khuất khuôn mặt thì sẽ tăng thêm mục tiêu của kẻ khác. Khuôn mặt vàng bệch phũ phàng này chỉ có Giang lão đầu mới là người nhận ra được. Chiếc áo ngoài bọc lấy thanh kiếm và chiếc nón thành một chiếc túi vải mang bên vai, trên người chàng còn lại chiếc áo ngắn tay bình thường, mang thêm khuôn mặt bệnh hoạn này, thực chẳng một ai thèm để ý đến chàng. Mà cho dù có người nhìn chàng một cái chãng nữa, đảm bảo chẳng thèm nhìn đến lần thứ hai.

Bỗng tiếng rao bán rau vang lên:

- Cải xanh, hành, tỏi, rau ớt tươi đây...

Lộ Vân Phi hơi ngược mắt nhìn đã nhận ra ngay chính là Chu Tam Mị, thị đi ngược hướng về phía chàng, gánh đôi quang gánh trên vai đầy rau cải, đi ngang qua người Lộ Vân Phi mà vẫn không nhận ra chàng là ai.

Đến lúc sắp ngang qua mặt, thị ngược mắt nhìn thanh niên đi ngược với mình, thấy khuôn mặt vàng bệch khiến thị chau mày nhăn mặt, rồi rẽ nhanh vào một con hẻm. Lộ Vân Phi quay đầu nhìn bóng thị khuất trong con hẻm, trên khóe môi hiện một nụ cười nhạt.

Chính vừa lúc này từ trong hẻm một thiếu nữ thân vận thanh y cúi thấp đầu đi nhanh ra, trong tay thiếu nữ ôm một tay nải như đi làm việc buổi sáng, dáng vẻ vội vã đi lướt ngang qua người Lộ Vân Phi. Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn cô ta một cách tự nhiên, nhưng chính cái nhìn đó khiến chàng chấn động cả người, chút nữa thì buộc miệng la toáng lên. Thì ra, thiếu nữ này chính là Vô Danh Hoa Lãnh Thanh Nga.

Lãnh Thanh Nga đi thẳng ra hướng ngoài trấn, Lộ Vân Phi chẳng chút suy nghĩ gì liền cất bước đi theo cô ta. Ra khỏi trấn là quan lộ lớn, đi được một lúc thì Lãnh Thanh Nga rẽ vào một con đường nhỏ.

Lộ Vân Phi dừng chân lại do dự một lúc ở đầu con đường nhỏ, cuối cùng chàng cũng bước theo cô ta. Vừa rẽ vào đường nhỏ đi chưa được mấy bước, đột nhiên tiếng

vó ngựa vang lên trên quan lộ, tiếp liền mấy con tuấn mã ohi nhanh qua, chỉ nghe tiếng một người la lên:

- Chạy chưa xa đâu, nhanh đuổi theo, chớ để nó chạy...

Lộ Vân Phi trong lòng thoáng động quay đầu lại nhìn thì mấy con tuấn mã đã phóng đi xa rồi, chỉ để lại phía sau một đám bụi bay mờ mịt.

Đi thêm một hồi nữa, Lộ Vân Phi trong lòng bất giác tự vấn:

- Ta làm gì đây chứ? Vì sao lại đi theo cô ta? Ta đâu phải là hạng thấy sắc mê tâm, hướng gì...

Chỉ nghĩ thế tự nhiên bước chân chàng chậm lại.

Thật lạ, đúng lúc này thì Lãnh Thanh Nga cũng vừa dừng chân lại, đứng ngay giữa con lộ nhỏ bất động. Lộ Vân Phi hơi lúng túng, chẳng biết nên tiếp tục đi hay quay trở lại?

Trong lòng do dự, nhưng chân vẫn bước, chưa có chủ ý thì chàng đã đến sau người Lãnh Thanh Nga chỉ cách chừng một trượng.

- Vì sao người bám theo ta?

Lãnh Thanh Nga cất giọng hỏi lạnh lùng, đầu không hề quay lại.

Lộ Vân Phi trống ngực thình thịch vang lên nghe rõ, cả người ngớ ra khựng chân đứng lại.

- Người là ai?

Lãnh Thanh Nga lần nữa cất tiếng lạnh lùng hỏi.

- Chỉ là người đi đường.

Lộ Vân Phi đáp giọng không được tự nhiên.

- Chỉ e không phải thế

- Vậy thì... phải nói sao đây?

Lãnh Thanh Nga “hừ” một tiếng nói:

- Nói đi, người theo ta từ trong trấn cho đến đây, có ý đồ gì?

- Tại hạ là người chân chính giữa thanh thiên bạch nhật thế này thì có ý đồ gì chứ?

- Ha ha... người chân chính ư? Người bước đi không nghe tiếng động, đủ thấy người là người có công lực chẳng tầm thường, thế nhưng... nếu như người dám động đến bản cô nương thì người đã tính nhầm, xem như có mắt không trông thấy.

Lộ Vân Phi thực tình không muốn đấu khẩu với cô ta, tuy chàng đã cố ý đổi giọng, nhưng nói nhiều có lúc đã bại lộ, nếu như để cô ta nhận ra thì chẳng hay chút nào.

Nghĩ thế, chàng liền quay đầu bước đi không nói thêm một tiếng nào. Nhưng bóng người loáng lên, Lãnh Thanh Nga đã ở ngay trước mặt chàng đứng chặn đường, chàng cảm thấy hơi thở cứ như nghẽn lại trong lồng ngực. Lãnh Thanh Nga hoa dung

cũng biến sắc, thì ra lúc này cô ta mới nhìn rõ mặt đối phương, vàng bệ phù thủng, nhìn chẳng ra người bình thường khiến cổ họng cô ta thấy lợm giọng.

Lộ Vân Phi im lặng không nói, khuôn mặt vàng ửng cũng không lộ một chút biểu hiện nào, chỉ duy nhất trong đôi mắt sáng uy hiếp nhân tâm ấy có nét gì rất khác thường. Đương nhiên, đôi mắt ấy mà ở trên khuôn mặt bệnh hoạn ấy thực chẳng hợp chút nào, nếu như ở trên một khuôn mặt tú mỹ thì sẽ tăng thêm phần muội lực hấp dẫn người khác phái.

- Người là ai?

Cuối cùng Lãnh Thanh Nga cất tiếng hỏi sau một lúc lặng người vì kinh ngạc.

- Kẻ qua đường!

- Theo chân ta với mục đích gì?

- Người thiên hạ đi trên đường là chuyện bình thường, cứ nào mà cô nương bảo tại hạ theo chân cô nương?

Lãnh Thanh Nga cao giọng nói:

- Á... thực chẳng ngờ người cũng ngạo khí đến thế!

- Tạo hạ nói vậy không đúng sao?

- Người rõ ràng là người trong giang hồ, không cần phải che dấu nhiều, nếu như người không chịu nói ra lai lịch...

Lộ Vân Phi lãnh đạm hỏi:

- Thì sao?

Lãnh Thanh Nga lạnh giọng nói:

- Người sẽ hối hận.

- Chẳng lẽ cô nương giết người?

Lãnh Thanh Nga ánh mắt sắc lạnh quét nhìn đối phương, trong lòng thầm nghĩ:

- Hẳn thuộc loại người nào chứ? Hẳn đang có ý đồ gì? Cứ nhìn tướng mạo hẳn thì hẳn chẳng phải là người lương thiện, hẳn theo chân ra có mục đích gì chứ?

Nghĩ rồi cô ta cất tiếng nói:

- Giờ thì có thể nói ra mục đích của người được rồi đó!

Lộ Vân Phi im lặng đứng yên không nói tiếng nào.

Lãnh Thanh Nga lại hỏi:

- Vì sao người không nói?

Lộ Vân Phi đột nhiên cất tiếng nói một câu vô ý thức:

- Ta muốn giết cô nương!

Lãnh Thanh Nga ngó người kêu lên:

- Người muốn giết ta?

Lộ Vân Phi gật đầu nặng nề đáp:

- Không sai!

Lãnh Thanh Nga nói:

- Vì sao?

Lộ Vân Phi vốn chẳng nghĩ gì mà nói ra một câu như thế, lúc này muốn uốn lưỡi bẻ lời lại cũng không uốn được, đành cất giọng lạnh lùng nói:

- Chẳng vì sao cả, chỉ thích giết người!

- Hừ! Người làm được sao?

Lộ Vân Phi giọng đầy ngạo khí:

- Bỏn nhân trước giờ chưa từng gặp chuyện gì không làm được.

- Ha... thế thì hiện tại người sẽ gặp, ta dám đánh cược người không giết nổi ta.

- Muốn thử chăng?

Lãnh Thanh Nga “hừ” một tiếng thét lên:

- Muốn giết người thì cứ giết, người ta chỉ chết một lần, có ai chết hai lần mà thử với không thử...

Nói đến đó, bỗng nhiên cô ta đổi giọng la lên:

- A, ta biết rồi...

- Cô nương biết gì?

- Người là tay sai của Tu La Cung.

Lộ Vân Phi còn chưa kịp nói, thì đúng lúc ấy tiếng vó câu vang lên dồn dập, chuyển đầu nhìn đã nhận ra bốn con tuấn mã phóng tới như bay. Từ xa có thể nhìn thấy bọn người ngồi trên ngựa, trên ngực đều có giắt một đóa hoa hồng đỏ tươi, Lộ Vân Phi chau mày thâm nghĩ nhanh:

- Lại là bọn Hồng Hoa võ sĩ của Tu La Cung, chuyện gì nữa đây?

Khi chàng quay đầu lại nhìn thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng Lãnh Thanh Nga đâu nữa. Trước mặt trống không, chỉ duy nhất bên trái có một gò đất nhỏ có nhiều bụi rậm kín đáo, Lộ Vân Phi đoán nhất định Lãnh Thanh Nga đang ẩn nấp trong đó.

Lúc này bốn con tuấn mã đã phi đến ngay sau lưng chàng, chúng tản ra rồi phóng lướt qua. Bọn kỵ mã đưa mắt nhìn chàng rồi lại nhìn nhau, một tên trong bọn lên tiếng:

- Một tên bệnh mặt thủng... Mình còn cách nhà lão lão không xa, nhanh lên.

Lộ Vân Phi vẫn nhịn không lên tiếng.

Một tên võ sĩ khác nói:

- Không đúng, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy hai bóng người, mà người phía trước hình như là nữ nhân...

Tên ban đầu nói:

- Hỏi tên bệnh quỷ này xem.

Lộ Vân Phi ánh mắt quắt lên sắc lạnh như đao quét nhìn bọn chúng. Cả bọn lúc này vòng ngựa lại, cả bốn tên lập tức nhảy xuống ngựa vây quanh Lộ Vân Phi, tên đầu tiên lên tiếng chùng chùng như là thủ lĩnh liền hất hàm hỏi:

- Ê! Bằng hữu, người đi đâu?

Lộ Vân Phi lãnh đạm đáp:

- Đi đến con đường này.

Gã đầu lĩnh lạnh giọng nói:

- Người ăn nói cẩn thận, vừa rồi có phải là một nha đầu ôm tay nải đi cùng người hay không?

- Chẳng sai.

- Nó đâu?

Lộ Vân Phi thờ ơ hỏi lại:

- Các người vì sao muốn tìm cô ta?

- Nó là tặc...

- Ha ha ha.... Ha ha ha...

Gã đầu lĩnh thấy chàng buông tiếng cười dài tức giận thét lên:

- Câm miệng, có gì đáng cười chớ?

Lộ Vân Phi nín bật tiếng cười, lạnh giọng hỏi lại:

- Cô ta trộm vật gì trong Tu La Cung của các người chăng?

- Đúng như thế. Nói đi, nó đi đâu rồi?

- Muốn tìm cô ta không khó, nhưng trước tiên phải qua cửa ải của ta.

Gã đầu lĩnh cất tiếng cười hênh hếch nói:

- Tiểu tử, thú vị thật đấy, các người cùng bọn với nhau?

- Không sai chút nào!

Bốn tên Hồng Hoa võ sĩ tỏ ra coi thường một gã thiếu niên bệnh hoạn như thế này. Gã đầu lĩnh nghe câu này liền quét mắt nhìn quanh một vòng. Mấy bụi cây rậm bên đường khiến hắn chú ý, lập tức nói:

- Các người tản ra lục soát bên đường xem, tên tiểu tử này cứ để ta giải quyết.

Ba tên võ sĩ nghe lời liền phân nhau chạy vào các bụi cây lung sục.

Lộ Vân Phi thát lên:

- Đứng lại!

Tiếng thét của chàng đột ngột vang lên như sấm dậy bên tai nhức cả màng nhĩ, đủ thấy công lực chàng thâm hậu đến trình độ nào rồi. Ba tên võ sĩ nghe tiếng thét bất giác đều chấn động khựng người đứng lại.

Gã đầu lĩnh “hừ” một tiếng hỏi:

- Tiểu tử, người thét gì thế?

Lộ Vân Phi giọng lạnh như băng:

- Ta đã nói phải thông qua cửa ải của ta.

- A, người nhất định muốn chết?

- Cứ cho là thế.

- Rất tốt, ta cho người hoàn thành sứ mệnh của một tên bệnh quý, muốn làm hộ hoa sứ giả.

Lộ Vân Phi rít lên:

- Chỉ một câu nói này cũng đủ để người là tên đầu tiên gục xuống ngay đây.

Gã đầu lĩnh cười lên “hắc hắc” mấy tiếng nói:

- Tiểu tử, khẩu khí người chẳng nhỏ chút nào.

Lộ Vân Phi trong ánh mắt lộ rõ sát cơ, lấy thanh kiếm trong gói áo ra, rút kiếm lăm lăm trong tay nói:

- Động thủ đi, nếu không người chẳng bao giờ còn có cơ hội.

Hồng Hoa võ sĩ kiếm thuật tinh thông mà lại kỳ dị khác người, trong giang hồ ai chạm phải bọn này cũng phải nể sợ đề phòng, chung quy người trong võ lâm chẳng ai dám khinh thị kiếm thuật của bọn Hồng Hoa võ sĩ.

Một người cuồng ngạo như Lộ Vân Phi quả thật bọn Hồng Hoa võ sĩ trước giờ ít gặp. Huống gì chàng là một kẻ chưa có tên tuổi, nói sao vẫn chưa đáng để chúng coi vào đâu.

Gã đầu lĩnh khinh thị “hừ” một tiếng từ từ rút kiếm ra lạnh giọng nói:

- Mau báo ra tính danh, bổn nhân xưa nay chưa từng lấy mạng kẻ vô danh.

Lộ Vân Phi nói:

- Bất tất, kẻ chết chẳng còn nhớ tên người sống làm gì, người đã nắm chắc cái chết rồi đó.

Tên đầu lĩnh nghe thì tức giận hỏa khai tam trượng thổi phì phì, “hừ” một tiếng xuất kiếm đâm tới, có thể nói đây là tuyệt chiêu sát thủ của hắn.

Nhưng với Lộ Vân Phi mà nói thì hạng nhị lưu kiếm sĩ này thực không xứng là đối thủ của chàng.

Chỉ thấy chàng nhếch mép cười nhạt một tiếng, ánh kiếm loáng nhanh lên rồi vụt tắt như một vệt sao băng.

Nhanh! Tuyệt nhanh!

Đến đám võ sĩ bên ngoài cũng không kịp nhìn thấy chàng ra tay như thế nào, mà chỉ thấy ánh kiếm loáng lên rồi biến mất kèm theo tiếng rú thảm của tên đồng bọn.

Gã đầu lĩnh kiếm ra nửa chừng thì khựng lại, hai mắt tròn tròn như lọt ra ngoài hố mắt, chân lui về sau ba bước theo phản xạ rồi cả thân hình đổ xuống như một cây chuối, cho đến chết hắn vẫn còn chưa thấy rõ chiêu kiếm của địch thủ như thế nào.

Đúng như Lộ Vân Phi nói, hắn là kẻ đầu tiên ra đi.

Ba tên võ sĩ còn lại trong lòng chấn động vô cùng, nhưng cơn phần hận thì lại cao hơn, đồng loạt rút kiếm ra liên thủ nhảy vào tấn công Lộ Vân Phi. Có thể nói với bọn Hồng Hoa võ sĩ chuyện liên thủ công địch là chuyện ít thấy xảy ra, huống gì đối phương chỉ là một tên thiếu niên bệnh hoạn nhìn không xứng mắt?

Lộ Vân Phi thân hình bất động kiếm tà chéch xuống, máu của tên đầu tiên dính trên lưỡi kiếm còn chưa kịp khô, thân thái chàng lãnh đạm đến khiếp người. Địch không động, ta không động, địch vừa động ta phải nhanh hơn, đó là yết quyết tiên xuất thủ vì cường.

- Sát!

Trong tiếng thét dài, ba thanh kiếm đồng loạt chém thẳng vào người Lộ Vân Phi. Kiếm ảnh trùng trùng lớp lớp như một cơn cuồng phong bạo vũ, nhưng màn kiếm ảnh nhanh chóng kết thúc bằng những tiếng rú thảm thiết, kiếm rơi loảng xoảng, thân người đổ thình thịch, cả ba tên Hồng Hoa võ sĩ không kịp ra hết chiêu kiếm.

Quả thực không sao nhìn thấy Lộ Vân Phi ra kiếm như thế nào, chung quy chỉ nhận thấy thân hình chàng hơi di động nhẹ, và kiếm trong tay loảng lên cực nhanh, rồi tất cả trở lại nguyên vị ban đầu.

Lộ Vân Phi đứng lặng người kiếm vẫn tà chéch như chưa hề động tới, nhưng kỳ thực là một chiêu tuyệt sát nữa vừa được chàng thi triển. Qua đi một lúc, khi tại trường không còn bất kỳ tiếng động nào nữa, Lộ Vân Phi mới từ từ thu kiếm lại, gói vào trong bao áo như củ. Chàng mang xác từng tên võ sĩ đặt vất ngang từng con ngựa rồi vỗ mạnh vào mông chúng cho chúng chạy đi. Chàng làm việc này hết sức bình thản, cứ như là một chuyện rất quen thuộc với chàng. Hành động này, ngược lại là một hành động đầy kinh nghiệm, đối phương sẽ nhận được xác của đồng bọn mà không biết được hiện trường xảy ra án mạng nơi nào.

Lãnh Thanh Nga đã xuất hiện trở lại, lúc này bước đến gần chàng, ánh mắt cô tự nhiên lộ thu ba cứ nhìn chăm chăm vào mặt Lộ Vân Phi, ánh mắt đầy mê lực ấy đủ làm chấn động nhân tâm.

- Người... xưng hô thế nào?

Lộ Vân Phi giọng lãnh ngạo đáp:

- Không cần biết!

- Kiếm thuật của người mới thật là kinh người...

- Quá khen!

Lãnh Thanh Nga mắt chớp nhanh như cười hỏi:

- Vừa rồi người muốn giết ta, vì sao lại ra tay trợ giúp ta?

Lộ Vân Phi giọng lạnh băng băng nói:

- Thế thì cô nương nhầm rồi.

- Sao chứ...?

- Tại hạ chỉ làm chuyện tại hạ thích làm, chẳng hề trợ thủ cho cô nương.

- Ô, tại vì sao người không thừa nhận? Người... theo chân ta vì mục đích gì, không chịu nói thẳng ra sao?

Lộ Vân Phi chẳng đáp mà ngược lại nói:

- Bọn chúng gọi cô nương là tặc...?

Lãnh Thanh Nga giọng trở nên lãnh đạm:

- Ta không phủ nhận.

Lộ Vân Phi trừng mắt nhìn chăm chăm Lãnh Thanh Nga thốt lên:

- Cô... nương đúng là đạo tặc ư?

- Đối với người ta không muốn nói dối.

- Ô! cô nương xinh đẹp thế này, sao lại đi làm đạo tặc?

- Bởi vì ta nguyên lai đã là đạo tặc.

Một câu này khiến Lộ Vân Phi không còn hứng để hỏi dồn, bấy giờ nhớ lại một chuyện liền nói:

- Bọn chúng truy đuổi theo cô nương vì cô nương trộm vật gì của chúng?

- Không sai!

Lãnh Thanh Nga đáp một cách thẳng thắn.

- Một tặc nhân xinh đẹp tuyệt trần như cô nương thì vật đánh cắp hẳn nhất định chẳng phải tầm thường, đúng chứ?

- Là một món đồ cổ vô cùng quý giá.

Lộ Vân Phi bất ngờ “a” lên một tiếng, gật nhẹ đầu nói:

- Giờ thì tại hạ đã biết, lần trước cũng chính là cô nương đi trộm...

Chàng nói đến đó chợt nhận ra lời không ổn, nên lập tức ngừng lại, nhưng một nửa câu đầu đã thốt ra cũng không cách nào thu lại được

Lãnh Thanh Nga hoa dung biến sắc, lùi lại mấy bước dài, hai mắt tròn xoe ngưng nhìn Lộ Vân Phi không chớp. Qua một hồi lâu, cô ta mới thốt lên:

- Thì ra người... người là quái khách lần trước cứu mạng ta mang đến Nguyệt Lão từ?

Lộ Vân Phi quay nhanh mặt đi nơi khác, chẳng lên tiếng đáp lại.

Lãnh Thanh Nga nói:

- Ta cuối cùng cũng đã nhìn thấy bản lai chân diện của người...

- Cô nương rất thất vọng đúng chứ?

- Thất vọng? Là thế nào?

- Trong tưởng tượng của cô nương tại hạ hẳn phải là một võ sĩ anh nhi tuấn tú thế mà tại hạ lại là... ha ha ha...

Lộ Vân Phi buông tiếng cười dài, trong tiếng cười của chàng có thể nhận ra được lòng chàng đang xao động mạnh.

Lãnh Thanh Nga ngưng mắt nhìn chàng vẻ kỳ lạ, một lúc nói:

- Ta không phủ nhận điểm này, đó là thường tình của con người, thế nhưng...

- Thế nhưng gì?

Lãnh Thanh Nga nét hoa lập tức ử dột... giọng buồn buồn nói:

- Người cứu mạng ta, thân thể của ta từng... bị người ôm...

Lộ Vân Phi day mặt lại gập giọng hỏi:

- Thì sao chứ?

Lãnh Thanh Nga cắn môi im lặng, qua một lúc chừng như lấy hết cam đảm mới nói:

- Người trước tiên có thể nói cho ta biết được người mắc quái bệnh gì chứ?

- Tại hạ mắc một quái chứng mà thần tiên cũng không cứu nổi...

Chàng thấy tình hình dễ bại lộ, nên nói chưa hết câu thì thân hình đã tung lên không trung phóng chạy đi rất nhanh.

Lãnh Thanh Nga quá bất ngờ sống người một chút, rồi mới cất tiếng gọi lên:

- Này, quái khách, người.... đừng đi!

Miệng gọi chân đã chạy theo hướng Lộ Vân Phi vừa phóng đi, nhưng chỉ được một đoạn thì bóng Lộ Vân Phi đã không còn nhìn thấy đâu nữa.

Lãnh Thanh Nga đành dừng chân lại, làu bàu trong miệng:

- Có phải ta nói lỡ lời làm thương tổn đến hấn? Hấn... có võ công cao cường như thế làm sao lại mang trong người một quái chứng bất trị? à... nhất định bên trong có gì rồi đây. Đúng rồi, sao ta không quay lại Nguyệt Lão từ tìm Giang lão đầu, lão nhất định nói rõ cho ta biết.

Nói rồi Lãnh Thanh Nga liền cất bước đi.

o O o